

FOAIA DIECESANĂ

Organ al Eparhiei gr. or. rom. a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului: Pentru Austro-Ungaria pe an 10 coroane " " " " pe 1/2 an 5 " " România și străinătate pe an 14 franci " " " " pe 1/2 an 7 "	Prețul inserțiunilor: Pentru publicațiuni oficiale, concurse edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 6 cor., până la 200 de cuvinte 8 cor. de aci în sus 10 coroane	Correspondințele se adresează redacțiunii „FOAIA DIECESANĂ” iară banii de prenumerațiune și inserțiunile la ADMINISTRAȚIA Librăriei și Tipografiei diec. în Caransebeș
---	---	--

Invitare de abonament

la

„Foaia Diecesană”.

Mulțămind tuturor pentru binevoitoriul sprijin material și spiritual, ce l-au dat pân'acuma pentru susținerea acestei foi, îi rugăm, ca și pe viitoriu să sprijinească întreprinderea noastră, cu atât mai vârtos, că această foaie are o misiune mai înaltă culturală și anume: înaintarea intereselor noastre bisericesci, școlare și sociale.

Deschidem deci un nou abonament pe anul 1902, cu prețurile de pân' acuma și adevă:

Pentru Austro-Ungaria:

*pe un an întreg 10 coroane,
pe jumătate de an 5 "*

Pentru România și străinătate:

*pe un an întreg 14 franci.
pe jumătate de an 7 "*

Redacțiunea și Administrațiunea

Nascerea lui Isus

(Fine)

Tatăl și mama lui Isus remaseră mirați la azuzul acestor cuvinte prvitore la Fiul lor.

Simeon îi binecuvîntă, și cu totul luminat de Spiritul, ce-l înălța, se întoarse către Maria, muma lui Isus, și-i zise:

„Femeie, iată acesta este pus spre căderea și sculara a multora întru Israel, și spre semn împotriva căruia se va vorbi. Și pînă însuș

sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere dela multe inimi cugetele.”

Această profeție a soartei dureroase a lui Isus și a suferințelor mamei lui s'a îndeplinit.

Viața publică a Mântuitorului va fi, în adevăr, o luptă neîntreruptă, iar viața lui după moarte în biserica întemeiată de el în mijlocul acestei lumi zbuciumate, nu este decât o mergere din nou cu crucea la Golgota. Cristos a fost, este și va fi un obiect de ceartă și de discuțiune. Trobue ca cine-va să fie pentru el sau contra lui. El atrage sau respinge; el face ca conștiințele să se arate cum sunt.

Când cuvintele oamenilor străbat veacurile și revarsă o lumină așa de minunată, cu aceasta dovedesc originea lor: nu omul, ci Spiritul lui Dumnezeu este care vorbește.

Voacea lui Simeon găsi resunet între acei ce mergeau și veniau în curțile templului; emoțiunea bătrânului a trebuit să-i impresioneze.

Acolo era și o femeie foarte cucernică, numită Ana, fica lui Fanuil din tribul lui Asir. Rămânând văduvă după șapte ani de căsătorie, se consfinți templului, noaptea și ziua trăind în post și în rugăciune. Se zicea, că este de optzeci și patru de ani. Ea fû martura consfințirii lui Isus și auzi pe Simeon vorbind de aspra soartă viitoare a pruncului. Sufletul ei se lumină și fû pătruns de puterea dumnezească. Ea nu înceta a se ruga și istorisea tuturor celor ce trăiau în speranța mântuirii, că în sfârșit Mântuitorul era deja dat lui Israel. Dar se pare că impresiunea acestei întâmplări n'a eșit din cercul intim al puținilor aleși, pe cari Dumnezeu i-a făcut să vadă primele raze ale aurorii lui Cristos.

Nici o veste nu umblă din gură în gură în poporul din Ierusalim, nimic nu mișcă palatul lui Irod și nu neliniștesce pe tiranul bănuitoriu. Capii națiunii n'au întors luarea aminte asupra

celor ce se petrecuseră în templu; bătrâni și arhieriei, farisei și patrioți, se gândeau la un viitoriu foarte deosebit de acela, pe care bătrânul Simeon l-a profetizat pruncului necunoscut.

Iosif și Maria îndeplinindu-și toate datorităle religioase, părăsiră Ierusalimul și se întoarseră cu Isus în Galileea la Nazaret.

Aceasta s'au întâmplat în luna Șebat, în primele zile ale lui Februarie. Încetul cu încetul Iosif își făcu un plan a cărui desfășurare o putem urmări cu ușurință. Devotându-se cu totul chiemării sale de a veghea asupra pruncului, ce Dumnezeu îi incredințase, s'a hotărât a se raporta către el așa cum cerea menirea lui mesianică. Un profet, Mântuitorul așteptat, Mesia, trebuia să trăiască și să lucreze în regatul lui Iuda. Din Iudei vine mântuirea, va zice mai târziu Isus către Samarineanca. Părerea populară, chiar dintre Israiliții cei pioși, nu admitea, ca trimisul lui Dumnezeu, acela care trebuia să fie gloria și mântuirea poporului, să exercite acțiunea sa în afară de pământul lui Iuda, departe de altariul național, unde toți Iudeii alergau din cele patru unghiuri ale lumii și unde Dumnezeuul lui Israil trona.

Pentru ce ar fi rămas Iosif cu familia sa în mijlocul Galileei păgâne, despre care cei mai îmbunătățiți Iudei ziceau: Din Nazaret poate fi ce-va bun? Nimica nu putea să-l fiină acolo.

El se hotărî să plece și să vină ca să locuiească în Iudcea, lângă Belleem, de unde era, și care loc desigur, că a trebuit să i se pară, că este predestinat a vedea crescând pe Mesia, precum îl văzuse născându-se. Primirea, ce avusese acolo după născerea lui Isus, dela păstorii locului și dela stăpânii lor îl încurajă în acest plan al său; aceasta, fără îndoială, a fost cauza din care, foarte puțin timp după întoarcerea sa la Nazaret, face o noauă călătorie la Betleem unde socotea să-și stabilească locuința. De aceea, când Iosif a readus din Egipt pe prunc și pe mama lui, nu cugeta a se întoarce la Nazaret, ci la Betleem, și a trebuit o poruncă dumnezească pentru a schimba hotărârea lui. Nazaretul era predestinat ca loc de ședere al lui Cristos până la timpul când a început viața lui publică.

În această a doua ședere — probabil pe la finele lui Adar (Februarie-Martie), cât-va timp înaintea Pascilor din anul 750—se întâmplară mai multe evenimente despre cari amintesc numai sf. apostol și evangelist Mateiu, și cari aruncă asupra prunciei lui Isus o noauă strălucire tainică și măreață.

Speranțele religioase ale Iudeilor relative la viitorul neamului lor și la Mesia, care trebuia să stăpânească asupra lumii, nu erau mărginite numai în limitele micii națiuni; ele

pătrunseră printre păgâni, cutrierară orientul, făceau a lucii o rază de speranță până și în spiritele descurajate ale imperiului roman; erau în aer, se poate zice: poeți, istorici, filosofi, preoți și astrologi privind viitorul, toți sprijinindu-se pe acele speranțe.

Într-o țară, pe care evangelia nu o numește, dar care nu poate fi decât Haldea, Mesopotamia, Persia sau Arabia Petrească — căci pe aceste țări Scriptura le desenează îndeobște prin numele nehotărît de Orient — bărbați înțelepți, cari citeau în cartea stelelor pentru a ghici viitorul, — magii, cum se mai numeau — văzură pe ceriu o stea.

Era aceasta un meteor, o stea propriu zis, o cometă? Isbiți de această arătare, au cercetat tradițiunile străbunilor lor, și desigur luminați de o lumină dumnezească, recunoscură semnul Marelui stăpânitoriu făgăduit Iudeei.

Cartea lui Daniil, unde era însemnată succesiunea imperiilor și socotit timpul venirii Fiului omului, nu putea să le fie străină. Poate chiar se pogorau din Valaam, profetul păgân, care vestise, că o stea se va ridica din Iacov și un sceptru va ieși din Israil.

Trei dintre ei părăsiră țara și plecară la Ierusalim. Caravana lor bogată și strălucită făcu zgomot în oraș. Ei se informau din toate părțile, și fără a pune în îndoială evenimentul care, după ei, trebuie să se împlinească, mergeau zicând pretutindenea: — „Unde este imperatul Iudeilor cel ce s'a născut? că am văzut steaua lui la răsărit și am venit să ne închinăm lui.“

Cuvintele acestor străini ajunseră la urechile lui Irod. Regele se turbură, și Ierusalimul, unde speranța liberatoriului găsia totdeauna suflete credincioase, se mișcă.

Irod, îngrijat, adună îndată pe capii religioși și pe cărturari, și-i întrebă de locul, unde trebuie să se nască Cristos. Toți îi răspunseră: — „În Betleemul Iudeei.“ Scripturile erau formale, tradițiunea unaimă, iar un profet zisese: „Și tu Betleeme, pământul Iudei, întru nimic nu ești mai mic de cât cetățile lui Iuda, că dintru tine va oși mie povățuitoriu, carele va pasce pe poporul meu Israil.“

Bătrânul tiran însciințat despre aceasta, chiemă în ascuns pe magii și află dela ei timpul hotărît, când li s'a arătat steaua. „Mergeți la Betleem, le zise el, cercetați cu deamăruntul pentru prunc, și dacă-l veți afla să-mi vestiți și mie, ca și eu venind să mă închin lui“.

So pare, că magii n'au înțeles vicleșugul ascuns în vorbele lui Irod. Ei nu sciau, desigur, istoria nesuferită a acestui ambițios intrigant, care nu era fără pretenție la rolul de Mesia, și și care nu dăduse nici odată îndărăt dinaintea

crimei pentru a suprima pe toți acei ce puteau aduce umbră domniei lui, de care era gelos.

După ce a ascultat pe rege, magii pleacă. Abia ești din Ierusalim, steaua, pe care o văzuseră la răsărit, se arătă iarăși. Văzând lumina ei, avură mare bucurie. Steaua mergea înaintea lor și se oprî înaintea locului, unde era pruncul. Întrară în casă, găsiră pe prunc cu Maria muma lui, și proșternându-se, se închinară lui.

După obiceiul țerei lor, îi oferiră daruri și puseră la picioarele lui lucrurile prețioase, ce aduseră: aur, tămâie și smirnă.

Este prea învederat, că acesta nu este un simplu mod de salutare orientală. Acești înțelepți veniți de departe sunt luminați de o altă lumină, iar nu de astrologie. Steaua este un simbol al luminei lui Dumnezeu, care locuiește în conștiință, și a inspirațiunii, ce duce sufletele la vecinicul adevăr. Nu unui viitoriu cuceritoriu se închină magii în persoana acestui prunc de curînd născut. Ei văd în el pe Emmanuol, pe adevăratul Cristos culcat într'un leagăn modest. Iluminați de Spiritul, ei au crezut și s'au închinat lui. Prin ce cuvinte și-au exprimat credința, nu scim. Darurile, ce i-au adus, însă au o însemnare adâncă: ei aduc aur Împăratului viitoriului, tămâie Arhiereului, smirnă celui adus ca jertfă, carele prin moartea sa, va întemeia în lume împărăția și preoția vecinică.

Fiii lui Valaam au profetizat mai bine decât străbunul lor; ei au deschis calea, pe care au mers păgânii; mare parte din omenire i-a urmat, punînd la picioarele lui Cristos, după exemplul lor, aurul, tămâia și smirnă; și, fără a se obosi vre-odată, ea i se închină, se roagă lui, suferă cu el, și-l iubesc cu jertfirea vieții.

Irod aștepta întoarcerea magilor, dar acștia după ce au aflat pe acel pe care îl căutau, stăteau la îndoială, dacă este bine a informa despre aceasta pe regele, ale cărui planuri viclene le presimțau. După un vis, ce avură și în care recunscură vrerea celui de sus, se hotărîră a nu se mai întoarce la Irod, ci apucară pe altă cale, probabil pe la sudul Mării Moarte, spre țara lor.

Vizita acestor căpitenii religioase, marea lor dărnicie, închinarea și credința lor, a trebuit să producă oare-care fală în modesta locuință a lui Iosif. Cum s'a putut face ca niște străini, și încă bogați, să vină de atât de departe, ca să vadă un prunc din popor? Vestea aceasta a mers din casă în casă în tot Betleemul; se rostesc, fără îndoială, numele de Mesia și de Eliberator. Iosif a trebuit să simtă oarecare frică, căci cruzimea lui Irod și vicleșugul lui erau cunoscute de toți Iudeii.

În adevăr, o vijelie era aproape.

Irod, văzînd că magii nu mai vin și că, cu chipul acesta, planul său era zădărnicit, se înfurie foarte.

Irod, față cu Romanii, era curtenitor, smerit și lingusitoriu, iar față cu supușii săi era poruncitoriu și aspru, Irod era stăpînit de mânie în gradul cel mai mare. El nu se putea liniști decât atunci când mânia lui era îndestulată și nu se îndestula decât prin vîrsare de sânge. El nu exila, ci ucidea. Îndată ce care-va ataca sau amenința puterea lui, el răspundea prin moarte.

Uciderea era unealta lui de domnire.

Abia urcat pe tron, cere la Antonie omorîrea lui Antigon cel biruit. Lui Antigon i-s'a tăiat capul. El a ucis pe toți membrii sinedriului, cari, în timpul împresurării Ierusalimului, fuseră contra lui și a Romanilor, aliații săi. Tot el poruncesc, ca Aristobul, cumnatul său, fiul Alexandrei, să fie înecat în baie, la Ierihon, și a dat călăului, sub cuvînt de trădare, pe octogenarul Hircan, cel din urmă dintre Asmonei. El bănuiește cu nedreptul pe una din femeile sale, pe Mariamna. Ea trebui să moară. Intrigile lui Ferora și Salomei îi deșteptă neîncrederea în cei doi fii ai săi, adevăți în Alexandru și Aristobul; porunci deci, ca să fie sugrumați. La bătrînețe Irod devine și mai neîndurat și mai presupunătoriu: Fariseii, desnașdăjitiți de politica lui contrară religiei și rațiunii, completează și provoacă răscoale; el însă prinde pe cei doi șefi, Iuda și Matia, și-i arde de vii.

Cînd el bagă de samă, că tot Ierusalimul este mișcat de vestea, că s'a născut un eliberator, bătrînul tiran foarte de grabă își luă hotărîrea să-l răpească și să-l omoare. Dar cum să-l afle? Încercările trimișilor lui rămaseră zădarnice. În Betleem a fost căutat pretutindenea. Furia lui Irod crește în măsură cu căutarea zădarnică. El nu se dete în laturi dinaintea unei măsuri radicale și revolvatoare, căci acela care însemnase prin omor mai toți anii săi de domnie; acela care, înainte de a muri, puse de ucise pe unul din fiii săi; acela care văzînd că i se apropie sfîrșitul, și temîndu-se că nimeni nu va plînge la înmormîntarea sa, poruncise măcelul în cercul din Ierihon, a celor mai aleși șefi ai armatei sale; — porunci să fie junghiați toți copiii de țîță, în Betleem și în împrejurimi.

În aceasta se vede pe de-a'ntregul tiranul furios, sălbatic și setos de sânge.

Locul unde se odihnesc Rahela a fost plin de sânge și de lacrimi. Plînsurile mumelor umplură văile. Trebuie ca cine-va să fi văzut doliul în orient, să fi auzit țipetele, suspinurile în jurul mormintelor de curînd deschise, pentru a-și închipui durerea acelor femei, cari nu puteau fi mîngăiate, căci copiii lor nu mai sînt. Irod,

după uciderea pruncilor din Betleem putu dormi mulțămît. El crozî, că a înăbușit în sânge speranțele mereu crescînde ale poporului.

Se înșelă.

Irod a izbutit numai să insemneze cu o aureolă sângeroasă leagănul lui Isus: iată-l însoțit de o mulțime de martiri nevinovați; alții cu miile vor urma pe acești nevinovați junghiați; calea lui Cristos în omenire este o cale de sânge; toți cei cari vor voi să urmeze pe cel restignit vor fi prigonîți, ca și el, și uciși, în această lume unde nimeni n'a fost combătut și contrariat mai mult ca însuș Dumnezeu.

Isus scăpă de mânia lui Irod.

După plecarea magilor, Iosif primî din nou în vis porunca lui Dumnezeu. Aceeaș voce ce-i vorbise, în vis, în ajunul căsătoriei lui, îi vorbi din nou: „Sculându-te ia pruncul și pe mama lui și fugi în Egipt, și fii acolo până voi zice ție, că voește Irod să caute pruncul să-l piardă pe el.“

Iosif se sculă, luă Pruncul și pe mama lui, și noaptea plecă în Egipt.

Evangeliiile nu ne pomenes: nimic despre vre-o întîmplare în timpul acestei îndelungate călătorii, nici despre locul unde s'au așezat Iosif cu Maria și pruncul Isus. Fiarole sălbatice, lei și panterele, după legenda și apocrife, stau înaintea lui blînde ca miei, palmierii se pleacă când el trece pe lângă ei, florile răsar pe drumul pe care merge, apele izvoresc în mijlocul pustiului pentru a-i potoli setea, drumul se scurtează, depărtarea se apropie, idoli se sfarmă îndată ce el se apropie de ei, demonii fug, îndrăciții se vindecă, și Pruncul-Dumnezeu înmulțesce în jurul său minunile, cari mărturisesc, că el este Dumnezeu.

Istoria nu poate primî aceste povestiri ciudate, și biserica nu le-a consfințit nici odată. Tradițiuni de mare vechime și cari se păstrează în biserica coptică, în Egipt, ne spun că sânta familie s'a oprît sub sicomorii din Eliopole lângă izvorul Matoreea, și s'a stătornicit mai întăiu la intrarea Memfisului, în vechiul Cair. Acolo și acum se vede o biserică foarte veche, zidită spre aducere aminte de șederea lui Isus. Această biserică este îngrijită de creștinii copti, și ei arată vizitatorilor, în boltă, cele trei arcade închinete lui Isus, Mariei și lui Iosif.

Șederea în Egipt nu scăpă numai viața amenințată a lui Isus, ci începî a face în jurul lui Isus tăcerea și pacea care, nu s'a turburat până în ziua, când el a început activitatea publică. Steaua magilor dispare, vocile profetice tac, ceriul se închide, smerita familie se pierde în mulțime, și numai tatăl și mama păstrează, ca o comoară ascunsă, taina lui Isus.

În anul următoriu (750—751), *Irod muri*. Cu toate acestea, *Iosif*, așezat cu ai săi în colonia iudaică din Memfis, nu se grăbea de a se înapoia în Iudea. Numai după-ce Dumnezeu îi vesti de a merge în pămîntul lui Israil, el trecu hotarul Egiptului cu pruncul și muma lui; însă *afînd că Arhelau, noul rege al Iudcei, urmează politica apăsătoare și nelegiuită a tatălui său*, Iosif judecă cu înțelepciune să nu locuească acolo.

Galilea și Perea relativ erau în condițiuni mai bune; ele aveau de tottrah pe un alt fiu al lui Irod, pe Antipa; acest principe, iubitoriu de pompe, dar de altmintrelea de un caracter binevoitoriu, întemează două orase, Tiberiada și Iulia, și încercă prin blîndeța și liberalismul guvernămîntului său, prin luxul de edificii publice și diferite foloase materiale, de a atrage pe cât mai mult posibil la el pe locuitorii provinciilor vecine.

Într'un vis Dumnezeu descoperî lui Iosif, că trebuie să se restragă în Galileea; *el se duse deci la Nazaret unde-și stabilî locuința*. Așa dar în această mică localitate desprețuită de Iudei până întru atît că aveau proverbul, că din Nazaret nu poate fi nimic bun, Isus va crește necunoscut. El va fi supranumit Nazarineanul. Acest nume amintesce o idee și o expresiune familiară profetilor, când ei vorbesc de Mesia: — „Iată bărbatul, zicea Zaharia, al cărui nume este odraslă“. — „Voiu ridica lui David o odraslă dreaptă“ zisese Ieremia. Iar Isaia, cel d'întăiu, vestise că „Odraslă va eși din rădăcina lui Iesei.“

În adevăr, dat-a când-va, nu numai seminția lui David, dar chiar întreg neamul omenesc, o odraslă așa de minuată ca Isus Nazarineanul?

„Didon — Chiricescu-Nazaric“

Isus Cristos

— Cu cuvintele s. Scripturi, textul de la Neamșu —

(Continuare)

84. Isus și femeea adulteră

Iar Isus s'a dus în muntele Maslinilor. Iar la înănecare iarăș a venit în biserică, și tot poporul a venit la dînsul, și șezînd învăța pe ei.

Și au adus la dînsul cărturarii și fariseii pe o muiere prinsă în preacurvie; și punînd-o pe dînsa în mijloc au zis lui: „Învătătoriule, pe această muiere am prins-o așa de față preacurvînd. Și în lege Moisi ne-a poruncit noauă: unele ca aceste să se ucidă cu pietri; dar tu ce zici? Și aceasta ziceau, ispitindu-l pe el, ca să aibă ce cleveți împotriva lui. Iar Isus, jos plecându-se, scria cu degetul pe pămînt. Și neînțetînd a-l întreba pe el, s'a ridicat și a zis lor: „Cela ce este fără de păcat între voi, acela întăiu să arunce piatra asupra ei.“ Și iarăș plecându-se jos a scris pe pămînt. Iar ei auzînd, și de sciința muștrîndu-se,

eșia unul după altul, începând de la cei mai bătrâni până la cei mai de jos. Și a rămas Isus singur și muierea în mijloc stând. Și ridicându-se Isus, și nevăzând pe nimenea, fără numai pe muiere, i-a zis ei: „Muiere, unde îți sunt părți n-ți? Au nimene pe tine nu te-a judecat a fi vinovată?” Iar ea a zis: „Nimene, Doamne.” Și a zis ei Isus: „Nici eu nu te judec. Du-te, și de acum să nu mai păcătuesci.”

85. Isus învață în templul din Ierusalim

Deci iarăș a grăit lor Isus zicând: „Eu sunt lumina lumii; cea ce urmează mie nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții.” Deci au zis lui fariseii: „Tu însu-ți mărturisești pentru tine; mărturia ta nu este adevărată.” Răspuns-a Isus și a zis lor: „Deși eu însu-mi mărturisesc pentru mine, adevărată este mărturia mea, că știu de unde am venit și unde merg; iar voi nu știți de unde vin și unde merg. Voi după trup judecați, eu nu judec pe nimene. Și de a-și judeca eu, judecata mea adevărată este; că singur nu sunt, ci eu și Tatăl meu cea ce m'a trimis pe mine. Și în legea voastră scris este, că a doi oameni mărturia adevărată este. Eu sunt cel ce mărturisesc pentru mine însu-mi, și mărturisește pentru mine Tatăl, ce m'a trimis.” Deci ziceau lui: „Unde este Tatăl tău?” Răspuns-a Isus: „Nici pe mine-mă știți, nici pe Tatăl meu; de m'ați ști pe mine, și pe Tatăl meu ați ști.” Aceste graiuri le-a grăit Isus în gazofiliachie, învățând în biserică; și nimene nu l-a prins pe el, că încă nu venise ceasul lui.

Și iarăș a zis lor Isus: „Eu merg și mă veți căuta pe mine, și nu mă veți afla, și în păcatul vostru veți muri. Unde merg eu, voi nu puteți să veniți.” Deci ziceau iudeii: „Au doară va să se omoare însuș pe sine, că zice: Unde merg eu voi nu puteți să veniți?” Și a zis lor: „Voi din cele de jos sunteți, eu din cele de sus sunt; voi din lumea aceasta sunteți, eu nu sunt din lumea aceasta. Deci am zis voaue, că veți muri în păcatele voastre; că de nu veți crede că eu sunt, veți muri în păcatele voastre.” Zis-au drept aceea lui: „Tu cine ești?” Și a zis lor Isus: „Începutul, care și grăesc cu voi. Multe am pentru voi a grăi și a judeca; ci cea ce m'a trimis pe mine adevărat este; și eu cele ce am auzit dela dînsul, aceste grăesc în lume.” Și nu au cunoscut, că Tatăl grăia lor. Deci a zis lor Isus: „Când veți înalta pe Fiul omului, atunci veți cunoaște, că eu sunt; și de la mine însu-mi nu fac nimic, ci precum m'a învățat pe mine Tatăl meu, acestea grăesc. Și cea ce m'a trimis pe mine eu mine este; nu m'a lăsat pe mine singur Tatăl, că eu cele plăcute lui fac pururea.” Acestea grăind el, mulți au crezut întru dînsul.

Deci zicea Isus către iudeii cei ce crezuse lui: „De veți petrece voi întru cuvântul meu, eu adevărat ucenici ai mei sunteți. Și veți cunoaște adevărul și adevărul vă va desrobi pe voi.” Răspuns-au și i-a zis lui: „Sămënța a lui Avram suntem, și nimenui nu am fost robi nici odată; cum tu zici: că desrobiți veți fi?” Răspuns-a Isus lor: „Amin, amin, grăesc voaue, că tot cel ce face păcatul, rob este păcatului. Iar robul nu rămâne în casă în veac; iar fiul rămâne în veac. Deci dacă vă va desrobi pe voi Fiul, eu adevărat desrobiți veți fi. Știu, că sămënța a lui Avram sunteți; dar mă căutați să mă omoriți, că cuvântul meu nu începe întru voi. Eu ceea ce am văzut la Tatăl meu grăesc; și voi ceea ce ați văzut la tatăl vostru faceți.” Răspuns-au și au zis lui: „Tatăl nostru Avram, este.” Zis-a lor Isus: „De ați fi fost fii ai lui Avram, lucrurile lui Avram ați fi făcut. Iar acum mă

căutați să mă omoriți pe mine, omul carele adevărul am grăit voaue, care am auzit de la Dumnezeu; aceasta Avram nu a făcut. Voi faceți lucrurile tatălui vostru.” Zis-au drept aceea lui: „Noi din curvie nu suntem născuți un tată avem, pe Dumnezeu.”

Zis-a lor Isus: „De ar fi fost Dumnezeu tatăl vostru m'ați fi iubit pe mine, că eu de la Dumnezeu am eșit și am venit; că nu am venit de la mine însu-mi, ci acela m'a trimis. Pentru ce glasul meu nu-l cunoașteți? Căci nu puteți să auziți cuvântul meu. Voi din tatăl diavolul sunteți, și poftiți tatălui vostru voiți să faceți; acela ucigătoriu de oameni a fost dintru început și întru adevăr nu a stătut; că nu este adevăr întru dînsul; când grăesc minciuna, dintru ale sale grăesc, că mincinos este și tatăl ei. Iar eu, căci adevărul grăesc, nu credeți mie. Cine dintru voi mă vădește pe mine pentru păcat? Iar dacă adevărul grăesc, pentru ce voi nu credeți mie? Cea ce este de la Dumnezeu, graiurile lui Dumnezeu ascultă. Pentru aceasta voi nu ascultați, că nu dela Dumnezeu sunteți.” Răspuns-au iudeii și i-au zis lui: „Oare nu zicem noi bine că Samaritanian ești tu și drac ai?” Răspuns-a Isus: „Eu drac nu am, ci cinstesc pe Tatăl meu; și voi mă necinstiți pe mine. Iar eu nu cant mărirea mea; este cea ce caută și judecă.”

„Amin, amin, grăesc voaue: De va păzi cine-va cuvântul meu, nu va vedea moartea în veac.” Deci au zis lui iudeii: „Acum am cunoscut că ai drac; Avram a murit și prorocii și tu zici: De va păzi cine-va cuvântul meu nu va gusta moarte în veac. Au doară tu mai mare ești de cât părintele nostru Avram, carele a murit? Și prorocii au murit; cine te faci tu pe tine?” Răspuns-a Isus: „De mă măresc eu pe mine singur, mărirea mea nimic nu este; este Tatăl meu carele mă mărește pe mine, pe carele voi ziceți că Dumnezeu vostru este. Și nu l-ați cunoscut pe el; i-ar eu îl știu pe el, și de voi zice că nu-l știu pe el, voiți fi asemenea voaue, mincinos; ci-l știu pe el și cuvântul lui păzesc. Avram părintele vostru a fost bucuros că să vadă ziua mea; și a văzut și s'a bucurat.” Deci au zis iudeii către dînsul: „Cincizeci de ani încă nu ai și pe Avram l-ai văzut?” Și a zis lor Isus: „Amin, amin zic voaue, mai înainte de a se face Avram, eu sunt.” Deci a luat pietri, ca să arunce întrînsul; iar Isus s'a ascuns și a eșit din biserică, mergând prin mijlocul lor, și a trecut așa.

86. Isus vindelă pe un orb; Isus păstoriul cel bun

Și trecând a văzut pe un orb din nascere. Și l-au întrebat pe el ucenicii lui zicând: „Ravi, cine a greșit, acesta sau părinții lui, de s'a născut orb?” Răspuns-a Isus: „Nici aceasta a greșit, nici părinții lui, ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu întru el. Mie mi se cade să lucrez lucrurile celui ce m'a trimis pe mine, până este ziua; vine noaptea când nimenea nu poate să lucreze. Când sunt în lume, lumină sunt lumii.” Aceste zicând, a scuipat jos, și a făcut tină din scuipat, și a uns cu tina peste ochii omului. Și i-a zis lui: „Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului, (ce se tâlcuesce Trimis).” Deci s'a dus și s'a spălat și a venit văzând. Iar vecinii și cei ce-l văzuse mai înainte că era orb ziceau: „Au nu este acesta cel ce ședea și cerea?” Alții ziceau că seamănă cu el. Iar acela zicea, că: „Eu sunt.” Deci îi ziceau lui: „Cum ți-s-au deschis ochii?” Răspuns-a acela și a zis: „Un om ce se numește Isus, tină a făcut și a uns ochii mei, și mi-a zis mie: mergi la scaldătoarea Siloamului, și te spală; și mergând și spălându-mă am văzut.” Și au zis lui: „Unde este acela?” Zis-a: „Nu știu.” Îl aduc pe el

la farisei, pe cea ce oare-când a fost orb. Și era Sâmbătă când a făcut Isus tina și i-a deschis ochii lui. Deci iarăș l-au întrebat pe el și fariseii, cum a văzut? Iar el a zis: „Tina a pus mie pe ochii mei și m'am spălat și ved.” Deci ziceau oare-cari din farisei: „Acest om nu este de la Dumnezeu, că nu păzese Sâmbăta.” Alții ziceau: „Cum poate om păcătos să facă semne ca acestea?” Și împerechiare era între ei. Zis-au orbului iarăș: „Tu ce zici pentru dînsul, că a deschis ochii tîi?” Iar el a zis, că: „Proroc este.” Deci nu au crezut Iudeii pentru dînsul, că orb a fost și a văzut, până ce au chemat pe părinții acestuia ce a văzut. Și au întrebat pe ei zicînd: „Acesta este fiul vostru carele voi ați zis, că s'a nscut orb, cum dar acum vede?” Răspuns-au lor părinții lui și au zis: „Scim că acesta este fiul nostru și cum că orb s'a năsent. Iar cum acum vede nu scim, sau cine i-a deschis ochii, noi nu scim; însuș vîrstă are, pe dînsul îl întrebați, el singur pentru sineș va spune.” Acestea au zis părinții lui, că se temeau de Iudei, pentru că acum se sfătuisse Iudeii, că de-l va mărturisî pe el cine-va a fi Cristos să se lapede din sinagogă. Pentru aceea părinții lui au zis, că vîrstă are, pe dînsul îl întrebați. Deci au chemat a doaua oară, pe omul, carele fusese orb, și au zis lui: „Dă mărîre lui Dumnezeu; noi scim, că omul acesta păcătos este.” Iar acela a răspuns și a zis: „De este păcătos, nu sciu: una sciu, că orb fiind eu, acum ved.” Și i-au zis lui iarăș: „Ce a făcut tîie? Cum tîi-a deschis tîie ochii?” Răspuns-a lor: „Am zis voauē acum și nu ați auzit? Au doară și voi voiți să vă faceți ucenici ai lui?” Deci l-au ocarit pe el și au zis lui: „Tu ești ucenic al aceluia; iar noi ai lui Moisi suntem ucenici. Noi scim, că cu Moisi a grăit Dumnezeu; iar pe acesta nu-l scim de unde este.” Răspuns-a omul și a zis lor, că: „Întru această este minune că voi nu știți de unde este, și au deschis ochii mei. Și scim, că pe păcătoși Dumnezeu nu-i ascultă, ci de este cine-va cinstitoriu de Dumnezeu și face voia lui, pe acesta îl ascultă. Din voac nu s'a auzit, cumcă să fi deschis cineva ochii vre-unui orb din nascere. De nu ar fi aceasta de la Dumnezeu, nu ar putea face nimic.” Răspuns-au și au zis lui: „Întru păcate tu te-ai născut tot, și tu ne înveți pe noi?” Și l-au gonit pe el afară.

Auzit-a Isus, că l-a gonit pe el afară, și aflîndu-l pe dînsul, i-a zis lui: „Tu crezi în Fiul lui Dumnezeu?” Răspuns-a acela și a zis: „Și cine este, Doamne, ca să cred întrînsul?” Și i-a zis Isus lui: „Și l-ai văzut pe el, și carele grăesc cu tine, acela este.” Iar el a zis: „Cred, Doamne”; și s'a închinat lui.

Și a zis lui Isus: „Spre judecată am venit eu în lumea aceasta; ca cei ce nu ved să vadă, și cei ved să fie orbi.” Și au auzit acestea unii din farisei cari erau cu dînsul, și au zis lui: „Au doară și noi suntem orbi? Zis'a lor Isus: de ați fi orbi, nu ați avea păcat; iar acum ziceți, că vedem, pentru aceasta păcatul vostru rămînc.”

„Amin, Amin, grăesc voauē, cela ce nu intră pe ușa în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela fur este și tâlhar. Iar acela ce intră prin ușa păstoriu este oilor. Aceluia portariul îi deschide, și oile ascultă glasul lui și oile sale le chiamă pe nume, și le scoate pe ele. Și când scoate oile sale, merge înaintea lor, și oile merg după dînsul, căci cunosc glasul lui. Iar după cel străin nu merg, ci fug de la dînsul, că nu cunosc glasul străinilor.” Această pildă a zis lor Isus; iar ei nu o au înțeles ce erau acelea ce le grăia lor. Deci iarăș le-a zis lor Isus: „Amin, Amin grăesc voauē, că eu sunt ușa oilor.

Toți câți au venit mai înainte de mine, furi sunt și tâlhari; ei nu i-au ascultat pe ei oile.

„Eu sunt ușa; prin mine de va intra cine-va se va mîntui; și va intra și va eși și pășune va afla. Furul nu vine, fără numai să fure, și să junghie, și să peardă. Eu am venit, ca viață să aibă și mai mult să aiba. Eu sunt Păstoriu cel bun; păstoriu cel bun sufletul său își pune pentru oi. Iar năimitul și carele nu este păstoriu, căruia nu sunt oile ale lui, vede lupul venind și fuge; și lupul le răpesc pe ele, și risipesce oile. Și năimitul fuge, că năimit este și nu-i este lui grijă pentru oi. Eu sunt păstoriu cel bun, și cunosc pe ale mele și mă cunosc de ale mele. Precum mă cunoasce pe mine Tatăl și eu cunosc pe Tatăl; și sufletul meu îmi pun pentru oi. Și alte oi am, cari nu sunt din staulul acesta; și pe acele mi-se cade a le aduce; și glasul meu vor auzi; și va fi o turmă și un Păstoriu.

„Pentru aceasta Tatăl mă iubesc pe mine, că eu îmi pun sufletul meu, ca iarăș să-l iau pe el. Nimenea nu-l ia pe el de la mine, ci eu îl pun pe el de sine-mi. Stăpînire am să-l pun și stăpînire am iarăș să-l iau pe el; această poruncă am luat de la Tatăl meu.” Deci iarăș s'a făcut pricire între Iudei pentru cuvintele acestea. Și ziceau mulți dintrînșii: „Drac are, și este nebu; pentru ce-l ascultați pe el?” Alții ziceau: „Aceste cuvinte nu sunt de îndrăcit; au doară poate drac să deschiză ochii ai orbilor?”

87. Isus își învață învățacei să se roage

Și a fost când era el la un loc rugându-se, după-ce a încetat, a zis unul din ucenicii lui către dînsul: „Doamne, învață-ne pre noi să ne rugăm precum și Ioan a învățat pre ucenicii săi.” Și le-a zis lor: „Când, vă rugați ziceți: Tatăl nostru carele ești în ceriu; sântescă-se numele tîu; vină împărăția ta; fie voia ta, precum în ceriu și pre pămînt; pânea noastră cea de toate zilele dă-ne-o noauē astăzi; și ne iartă noauē păcatele noastre, că și noi iertăm celor ce sunt datori noauē și nu ne duce pre noi întru ispită, cine izbăvesce de cel viclean. Că a ta este împărăția și puterea și mărîrea, în veci, Amin.” Și a zis către ei: „Cine dintre voi are prieten și va merge către dînsul la miezul nopții și va zice lui: Prietene, dă-mi împrumut trei pâni, că a venit din cale un prieten la mine și n'am ce pune înaintea lui. Și acela răspunzînd din lăuntru va zice: Nu-mi face osteneală; acum ușa s'a încuiat și copii mei sunt în așternut cu mine; nu pot să mă scol să-tî dau tîie. Grăesc voauē, mac' de nu i-ar da lui sculându-se, pentru căci este lui prieten, dar pentru obrăznicia lui sculându-se va da lui câte-i trebuie.

„Și eu zic voauē: Cereți și se va da voauē; căutați și veți afla; bateți și se va deschide voauē. Că tot cela ce cere va lua; și cela ce caută va afla; și celui ce bato i se va deschide. Și la carele tată dintru voi, de va cere fiul pâne, au doară piatră îi va da lui? Sau pesce, au doară în loc de pesce, șerpe îi va da lui? Sau de va cere ou, au îi va da lui școrpîe? Deci dacă voi fiind răi știți să dați daruri bune fiilor voștri, cu cât mai vîrtos Tatăl cel din ceriu va da duh sânt celor ce cer de la dînsul.”

88. Isus vindecă un îndrăcit și învață

Atunci a adus la dînsul pe un îndrăcit orb și mut, și l-a tămăduit pre el. Și a fost după ce a eșit dracul, a grăit mutul și vedea. Și se mirau popoarele și ziceau: „Nu cumva acesta este Fiul lui David.” Iar fariseii auzînd, ziceau: „Acesta nu scoate dracii, fără nu-

mai prin Vezevul, domnul dracilor." Iar alții din cărturari și din farisei ispitindu-l cereau dela dînsul semn din cer zicînd: „Învătătoriule, voim să vedem dela tine semn." Iar Isus scîind gîndurile lor, le-a zis lor: „Toată împărăția, ce se împerechează între sine se pustiesc; și casă peste casă cade; și toată cetatea sau casa ce se împerechează între sine nu va sta. Și dacă satana pe satana scoate, între sine s'a împerechiat; deci cum va sta împărăția lui? Ziceți cîmă cu Vezevub scot eu dracii. Iar dacă eu cu Vezevub scot dracii, feciorii voștri cu cine scot? Pentru aceasta ei vor fi judecători. Iar dacă eu cu duhul lui Dumnezeu scot dracii, iată a ajuns la voi împărăția lui Dumnezeu. Cînd cel tare într'armat fiind păzește curtea sa, în pace sunt averile lui. Iar cînd va veni cel mai tare decît dînsul și-l va birui pe el, ia toate armele lui, intru care să nădăjeștia și împărteșce prăzile lui. Cela ce nu este cu mine, împotriva mea este; și cela ce nu adună cu mine, risipește. Pentru aceasta grăesc vouă: Tot păcatul și hula se va erta oamenilor; iar hula, care este împotriva Duhului, nu se va erta oamenilor. Și ori-cine va zice cuvînt împotriva Fiului omului, se va ierta lui; iar ori-cine va zice împotriva Duhului sînt, nu se va ierta lui, nici în veacul de acum, nici în cel ce va să fie. Sau faceți pomul putred și roada lui putredă; că din roada se cunoaște pomul. Pui de năpărci! cum veți putea grăi cele bune, rîi fiind? Că din prisosința inimii grăesc gura. Omul cel bun, din comoara cea bună a inimii scoate cele bune; iar omul cel rău din comoara cea rea scoate cele rele. Deci grăesc vouă: Că pentru tot cuvîntul deșert carele vor grăi oamenii, vor să dea seamă de dînsul în ziua judecării. Că din cuvintele tale te vei îndrepta și din cuvintele tale te vei osîndi. Iar cînd duhul cel necurat va ieși din om, umblă prin locuri fără apă, căutînd odihna și nu află. Atunci zice: Mă voi întoarce în casa mea de unde am ieșit; și venind o află deșertă, măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele de cît sine și intrînd locuiesc acolo; și se fac cele de pe urmă ale omului aceleia mai rele de cît cele dintîiu; așa va fi și acestui neam viclean."

Și a fost cînd zicea el acestea, ridicînd o muiere glas din popor a zis: „Fericit este pîntecele care te-a purtat și țitele care ai supt." Iar el a zis: „Adevărat, fericiți cei ce ascultă cuvîntul lui Dumnezeu și-l păzesc pe el."

Iar adunându-se popoarele, a început a zice: „Neamul acesta viclean este și preacurvariu, semn cere și semn nu se va da lui, fără numai semnul lui Iona prorocul. Că precum a fost Iona prorocul în pîntecele chitului trei zile și trei nopți așa vă fi Fiul omului în inima pămîntului trei zile și trei nopți. Că precum a fost Iona semn Ninevitenilor, așa va fi și Fiul omului la neamul acesta. Împărăteasa dela austru se va scula la judecată cu bărbații neamului acestuia și-i va osîndi pre ei; că au venit dela marginile pămîntului să audă înțelepciunea lui Solomon, iată mai mult decît Solomon aicea. Bărbați dela Ninevea se vor scula la judecată cu neamul acesta, și-l vor osîndi pre el, căci ei s'au pocăit pentru propovăduirea lui Ioan; și iată mai mult decît Iona aicea. Nimenea aprinzînd lumina o pune întră ascuns, nici sub obroc, ci în sfeșnic, ca cei ce intru să vadă lumină."

„Lumina trupului este ochiul; deci de va fi ochiul tău curat, tot trupul va fi luminat; iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău întunecat va fi. Deci dacă lumina, care este intru tine, este întunec, dar

întunerecul cu cît mai mult? Drept aceea socotesc, ca lumina, care este intru tine, să nu fie întunec. Deci dacă trupul tău va fi tot luminat, neavînd vre-o parte întunecată, va fi luminat tot; ca și cînd lumina cu strălucirea te luminează."

(Va urma)

Varietăți

Săntele sărbători ale Nascerii Domnului au fost sărbate în întreaga diecesă cu solemnitatea obicinuită. În biserica catedrală din loc a săvîrșit sânta liturgie în ziua Nascerii Prea Săntia Sa Domnul Episcop Diecesan *Nicolae Popea*, asistat de Prea Cuvioșia Sa Domnul Arhimandrit *Filaret Musta* și preoțimea locală. În decursul santei liturgii Prea Săntia Sa a binevoit a rosti pastorală publicată în numărul trecut. Despre valoarea, frumșeta și impresia, ce a făcut această pastorală asupra credincioșilor noștri, am primit mai multe rapoarte. Persoane singuratice și comune bisericesci întregi, între cari amintim comuna Satul-Nou, manifestându-și sentimentele lor stimă și reverință au mulțămît deadreptul Prea Săntiei Sale pentru cuvintele de aur ale pastoralei ultime, o pastorală, ce a îmbucurat, a mîngăiat și a umplut de încredere într'un viitoriu fericit pe toți credincioșii noștri. Bunul Dumnezeu să țină încă mulți ani pe Prea Săntitul nostru, care cu multă înțelepciune și mare iubire conduce diecesa noastră, a Caransebeșului!

Mulțămîtă publică. La fondul de ajutorare „Ioan Popasu" al tinerimei dela Institutul teologic și pedagogic diecesan au mai contribuit: Biserica gr. or. rom. din Susca montană 10 cor., d-ului Dr. Aurel Oprea, avocat în Bocșa 10 cor., Vasilie Ciuta din Jebel. Luca Lazarescu și Achim Miloia din Ferendia, câte 1 cor., cari prin aceasta au răscumpărat felicitările de anul nou. Pentru ofertele maritimioase ne simțim îndatorați a-ne exprima profunda noastră mulțămire. Caransebeș 28 Decembrie 1901. *Patriciu Drăgălina* m. p. președinte. *Iosif Bălan* m. p. casariu.

Societatea acad.-teol. „Academia ortodoxă" pentru literatură, retorică și musică bisericască în Seminarul arhidiecesan din Cernăuți, în adunarea generală ordinară ținută Joi, în 12 Decembrie n. a. c. s'a constituit pe anul administrativ 1901/902 precum urmează: Președinte al societății: Petru de Teutul, Preș. al secției musicale, totodată Vicepreș. I: Const. Grigorovici, Preș. al secției literare, totodată Vicepreș. II. Vespasian Reuș, Secretariu I (de esterne): Aurelian Chelariu, Secretariu II. (de interne): Dimitrie Botcz, Cassariu și Econom: Constantin Urechic, Bibliotecariu:

George Danilevici; Comisia revizuitoare: Referent: Adrian Lupăștean, Adlat: Constantin Gorăș.

Din diecesă. Ni-se scrie, că comitetul parohial din Secaș în ședința sa din 23 Decembrie a. c. a votat mulțămită protocolară părintelui *George Popa*, care este acum ales și întărit paroh în Grovaț. Părintele *George Popa* și-a câștigat neperitoare merite în timpul de 11 ani, cât a păstorit comuna Secaș: a renovat biserica, a adaptat edificiul școlii, le-a înzestrat pe amândouă cu recvisitele necesare jertfind și din mult-putinul său propriu, dar mai ales și-a păzit turma de lupi îmbrăcați în pei de oi. De Dumnezeu, ca părintele *George Popa* să se învrednicească de asemenea merite și în noaua sa parohie!

Invitare la Concertul, ce se aranjează de directorul de muzică *d-l George Dima* cu conlucrarea *d-nei Maria Dima* (altistă) și a cântărețului dramatic *d-l Dimitrie Popovici* (vestitul cântăreț al operelor lui Richard Wagner) în 3/16 Ianuarie, în sala otelului „Pomul verde”, precis la 8 oare seara. Bilete de intrare precum și programa cântărilor se capătă în Librăria diecesană. Rangul I: rëndul 1 cu 4 cor., rëndul 2—4 cu 3 cor.; rangul II: 2 cor.; rangul III: 1 cor. 60 fil.; loc de stat 1 cor. NB. Tecstul cântărilor se poate capătă cu prețul de 10 fileri în Librăria diecesană și seara la cassă. — *Atragem atențiunea cetitorilor nostri asupra acestui concert, la care conlucră o putere cu renume european.*

Bibliografie

„*Generația nouă*”, literă, științe, arte, industrie, agricultură, comerț. Sumariul Nr. 1—2, An. XXII (1902): Crăciunul de Sofia Nădejde. Paza ofitei (Cronică medicală) de Dr. N. Polingher (Iasi). Monte Roze (poveste) de Adam. De dor!, poezie de Paulina Vrăbiescu. Despre moarte, de prof. Dr. Nothangel. Luca Ionescu, schiță de Sylva. Nucul, poezie de Virgiliu N. Cisman. Nascerea lui Cristos. La ce vîrstă memoria e mai desvoltată, de prof. A. Vântul. Coloana de atac, fragment de Coșbuc. Viitorul război (forțele militare ale României) de I. Theodorescu. Teatru-Opera (Valini et comp.) Teatru Bulevard, de Sylva. Onoratul Parlament. Nuvelă de beție. — Biroul redacției și administrației București, Calea Rahovei, Nr. 82. — Abonamentul pe un an 20 Lei.

„*Lumina*” revistă bisericească pentru elocința anvonului, cultura religioasă a clerului și a poporului. Apare odată pe lună. Redactor și proprietariu: *Dr. Elefterescu*, profesor. Abonamentul 5 coroane pe an. Redacția și administrația în strada Fundătura Berzei Nr. 30, București. — Nr. 11 și 12, An. II (1902) cuprinde: Datoria preoților de a învăța poporul și tinerimea în biserică și în școală. 1901—1902. Predică pe Dumineca leproșilor. Predică pe Dumineca lui Zacheu. Predică pe Dumineca Vameșului și a Fari-

seului. Predică pe Dumineca lăsatului sec de carne. Câteva cuvinte despre importanța înființării bibliotecelor la sate. Cum trebuie să ne purtăm viața. Maxime și sfaturi morale.

„*Revista Poporului*”. Publicațiune Enciclopedică. Director: *Petru Vulcan*. — Sumarul Nr. 12 (120). Decembrie 1901: Basile M. Missir (port-biograf.) Rev. Pop. — Articol festiv (pentru cetitori amberor sexe) Direcțiunea. — Omagiile memoriei marelui bărbat V. A. Urechia Direcțiunea. Amintiri (cum ne-a iubit) P. Vulcan. — Crăciul, Un amic al Poporului — Sfadă (Poesie) Constantinescu-Alex. Teofil. — Iarna (Poesie). M. A. Rennert. — Noaptea Crăciunului G. Coșbuc. Dimitrie Bildirescu (port-biogr.) M. P. — Literatura Populară. (Ți lam bătut?) D. Popa. — Ochii ei (Poesie) Constantinescu-Alex. Theofil. — Păsărelele (Poesie), M. A. Rennert. — Despre buna-cuvîntă. Elian Alexandrescu. — Athena și Roma. Dem. D. Stoinescu. — Vis și Orgie (Poesie), D. Popa. Medicina (câte-va cuvinte despre tuberculoși), Doc. în Zooliatrie Gr. Bădescu. — Marin Ionescu-Delacotorca (port-biogr.) Rev. Pop. Agticult. D. V. I. — Comerțiu G. D. Șerban. — Indust. D. V. I. Horticultura F. i. Mih. Știri etc. etc. *Ilustrațiuni*: B. Missir minist. agric. com. și dom., Dimitrie Bildirescu, Pref. Teleorm., și Marin-Ionescu-Delacotorca mare agricultor. Birourile Redacțiunei și Administrațiunei Str. Speranței, Nr. 48, București. Abonamentul 30 de lei pe an.

Protocolul adunării generale a XI-a a Reuniunii învățătorilor români dela școlile poporale confesionale din protopopiatele: Arad, Borosineu, Buteni, Chișineu, Halmagi, Radna, ținute în Arad, la 26 și 27 August st. n. 1901. Editura reuniunii. Arad, 1901. Tipariul Tipografiei Diecesane.

Raportul anual al Societății Academice Române „*Junimea*” din Cernăuți. Al XXIII. an administrativ dela 18 Noembrie 1900 până la 17. Noemyre 1901. Localitățile societății: „Palatul național”, Piața principală 3. Cernăuți 1901. Proprietatea societății. — Societatea tipografică bucovineană în Cernăuți.

Geza Schäffer Dentist din
Budapesta

își ia voia a anunța onoratului public, că
el prepară dinți în

aur, celuloid și cauciuc

mai departe fără palatin (ceriul gurii)
artificial precum și coroane de dinți
ficsate de rădăcini prin aur, cu prețuri
moderate

Atelierul dentisto-technic:

Caransebeș Otelul Lichtneckert

etagiul I. Nr. 14.

Petrece încă 8 zile.

1—1 [94]